

3. Boží přikázání: POMNI, ABYS DEN SVATEČNÍ SVĚTIL

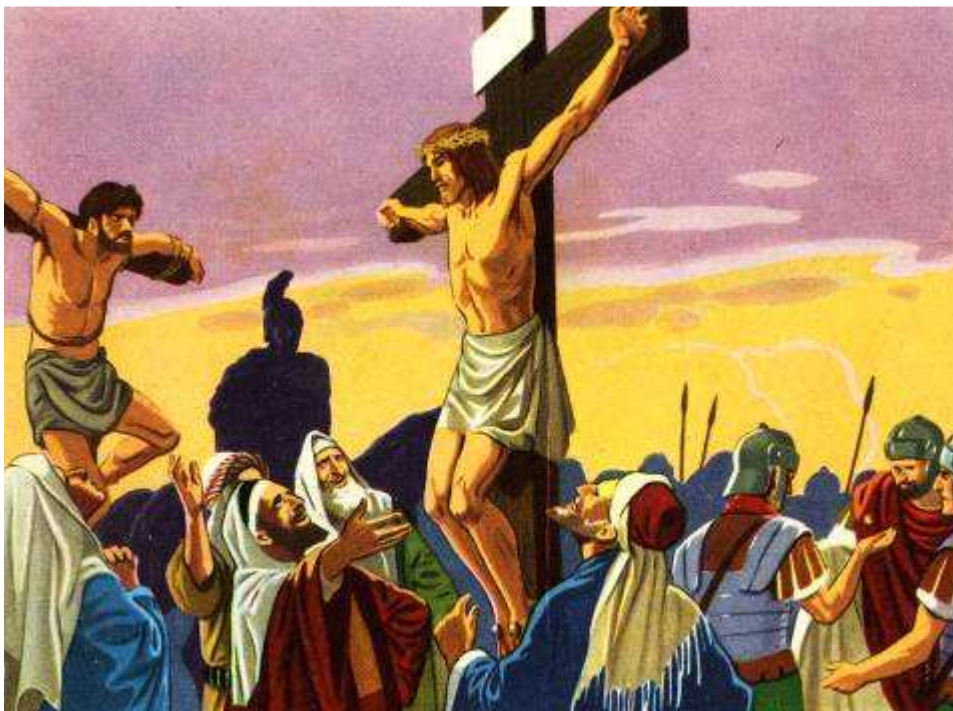
Ve třetím Božím přikázání nám Pán Bůh ukládá, abychom jeden den v týdnu zvláštním způsobem zasvětili jemu. Všichni lidé na světě za všech dob měli jeden den v týdnu za posvátný, za den, který patří Bohu jaksí víc než ostatní dny. Pro nás křesťany je tímto dnem neděle. Světit sváteční den znamená ten den vzpomínat více na Pána Boha a dělat jen bohulibé skutky, modlit se víc než jindy a činit dobře druhým lidem. Protože neděle patří Bohu, nesmíme vykonávat těžké práce; máme si však odpočinout a tak máme nakonec z neděle užitek i sami. Nejkrásnější modlitba, jakou můžeme Pánu Bohu obětovat, je mše svatá. Proto nás Církev zavazuje, abychom každou neděli a zasvěcený svátek byli na mši svaté. Zvlášť velkou radost přitom způsobíme Pánu Bohu, přistoupíme-li každou neděli zbožně ke svatému přijímání. Chceme-li prožít neděli opravdu křesťansky, máme si číst nějakou dobrou náboženskou knihu, máme se vzdělávat v náboženských otázkách tím, že jdeme na kázání nebo že si čteme v katechismu; v neděli bychom také měli zvlášť pilně konat dobré skutky, na příklad navštěvovat nemocné. Když svou neděli dáme opravdu Pánu Bohu, on nám zas po celý týden pomůže žít svatě a podle jeho přikázání.

Třetí z Desatera Božích přikázání, která Bůh dal Mojžíšovi na hoře Sinaji, zní: „Pomni, abys den sváteční světil!“ Pán Bůh chce, abychom jej v některé dny zvláště uctivali a s láskou na něho vzpomínali: těmto dnům říkáme „neděle a zasvěcené svátky“.

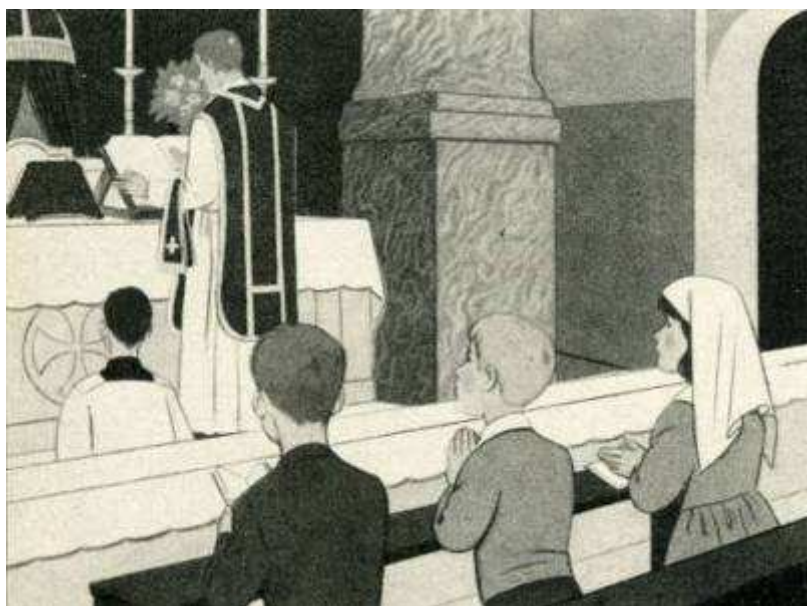

Nejlepší způsob, jakým můžeme ve sváteční dny Pána Boha uctít, je účastnit se mše svaté. Mši svatou ustanovil sám Kristus Pán při své poslední večeři. Ve mši svaté nám zanechal jedinou a skutečnou oběť Nového zákona: obětujeme Bohu Ježíšovo vlastní tělo a jeho vlastní krev pod způsoby chleba a vína.

Mše svatá je zpřítomnění oběti na kříži, kterou přinesl Ježíš Kristus nebeskému Otci, aby nás tak vykoupil od hříchů a otevřel nám nebe. Pokaždé,

když se účastníme mše svaté, slavíme památku Ježíšova umučení a jeho smrti na kříži. Ježíšovu oběť při mši svaté obnovuje na oltáři kněz, neviditelně a tajemným způsobem, ale přece doopravdy.

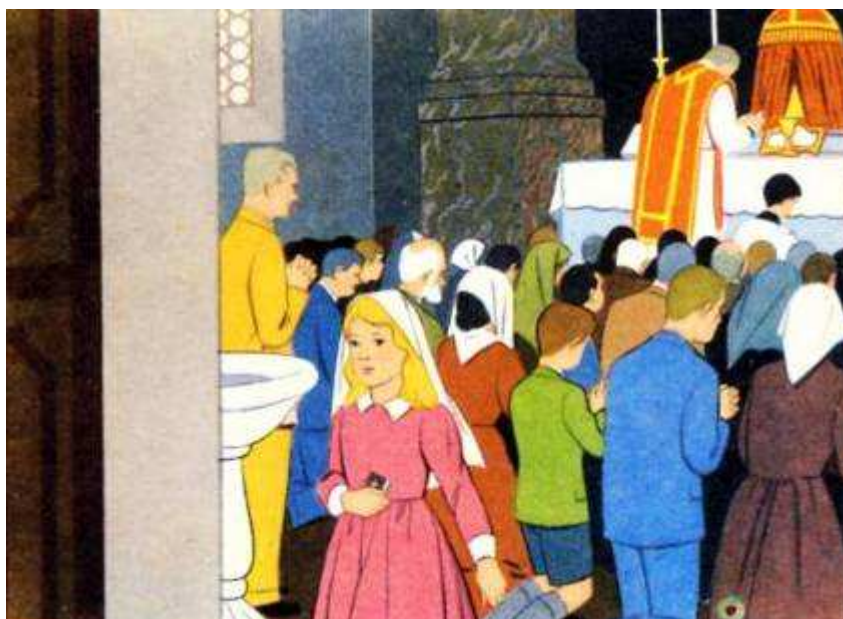
Z dětí na našem obrázku si můžeme vzít příklad. Přišly do kostela včas, ještě než přistoupil kněz k oltáři. Klekly si hned vpředu do první lavice, aby dobře viděly na oltář. Jeník má v ruce misálek a sleduje z něho mešní modlitby. Dnes po 2. vatikánském sněmu není třeba jej nosit už do kostela, neboť už je vše v nám srozumitelném jazyku, ale doma může dobře posloužit v případě nemoci, když někdo nemůže jít na mši svatou do kostela. Karlík vzpomíná na Pána Ježíše, jak nás měl rád, že pro naši spásu umřel na kříži. Mařenka si už otevřela zpěvník, aby nemusela teprve zdlouhavě hledat píseň, až začnou hrát varhany. – To je dnes velmi důležité! Je třeba být zapojen do liturgie v modlitbách i zpěvu!

Příští neděli si mezi Mařenku a Jeníka sedl Jarka. Jemu je mše svatá příliš dlouhá; nudí se a breptá s Jeníkem. A Jeník také zapomněl, že je v kostele... Jen Mařenka se nenechala vyrušit a modlí se dál. Ví, že je přítomna velkému tajemství Ježíšovy smrti a nechce si dát ujít všechny ty velké milosti, které dává Ježíš těm, kdo ho mají rádi.

Standa přišel na mši svatou pozdě. Vstupuje do kostela zrovna v okamžiku, když zvoní ministrant k proměňování. Standa se sám na sebe zlobí, že se dal na hřišti od kamarádů tak dlouho zdržet: Ví, že mu ušly některé z hlavních částí mše svaté a že teď bude muset zůstat ještě na druhou mši svatou, aby splnil svou nedělní povinnost. Dnes při nedostatku kněží by měl smůlu, neboť na většině míst druhá mše svatá není, a jeho pozdní příchod by byl těžce hříšný.

Pro Evu, zdá se, Pán Bůh mnoho neznamená. Mše svatá ještě ani nedošla k svatému přijímání a jí už je dlouhá chvíle. Mše svatá jí trvá příliš dlouho, a proto odchází domů. Kdo dává pozor a pořádně se modlí, tomu mše svatá dlouhá není. Kdo se však ohlíží po obrazech a po lidech, místo aby se modlil a zpíval s ostatními, nemá ovšem ze mše svaté valný užitek. A kdo odejde z kostela před koncem svaté Oběti, hřeší.

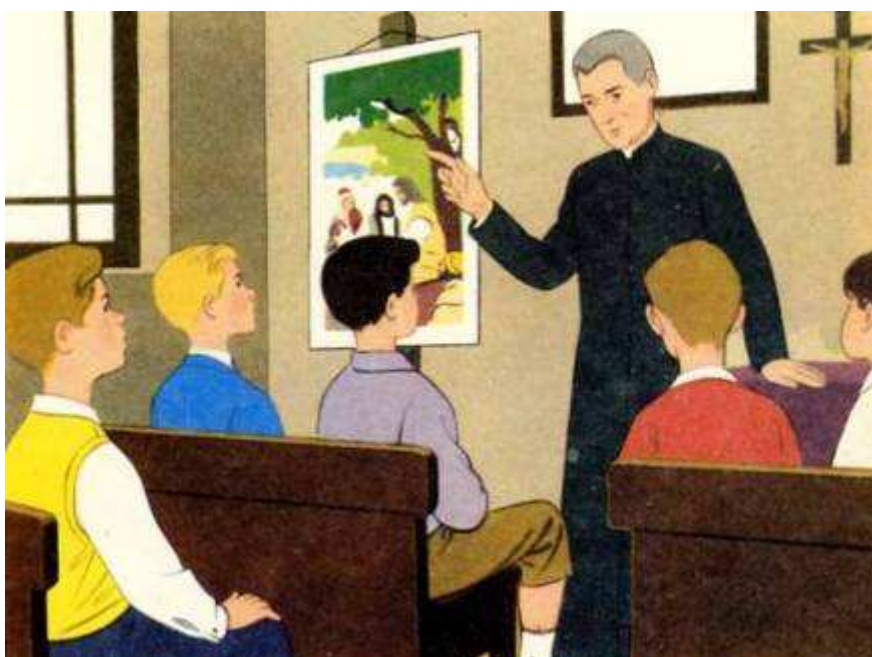
Znám chlapce, který nejenže přicházel na mši svatou vždycky včas, ale chodil do kostela tak brzy, že někdy ještě ani nebyl otevřený. Pak si klekl venku na práh kostela a modlil se tak dlouho, až přišel pan farář kostel odemknout. To dělal, i když bylo zima a padal sníh. Při mši svaté se nikdy nenudil; měl opravdu rád Pána Ježíše, a nikdo se nenudí, když mluví s někým, koho má rád. Tohoto chlapce dnes ctíme jako svatého: jmenuje se Dominik Savio.

Kdo chce prožít neděli opravdu dobře, nespokojí se tím, že jde na mši svatou. Postará se také o to, aby si očistil duši od hříchů, kterých se snad během týdne dopustil. Jde proto ke svaté zpovědi a poprosí Krista Pána o odpuštění všech hříchů a chyb: „Můj Ježíši, milosrdenství!“

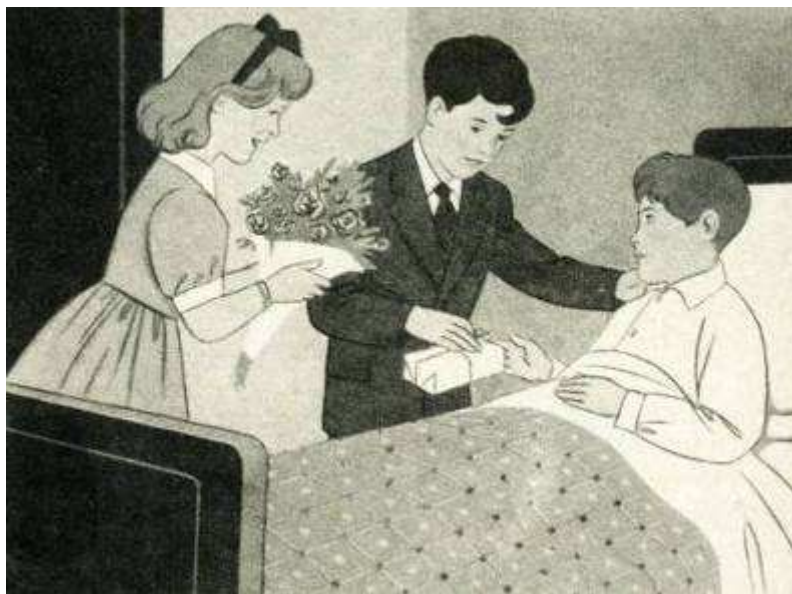
Kdo se platně vyzpovídá, smí přijmout do svého srdce Pána Ježíše ve svatém přijímání. Ježíš nás zve, abychom jeho tělo často přijímali; i ty by sis měl zvyknout přijímat alespoň každou neděli a svátek. Ve svatém přijímání přichází k nám sám Božský Spasitel, proto se musíme na ně dobře připravit a chovat se velmi uctivě, ne jako chlapec na obrázku, který se vrací do lavice rukama v kapsách, jako by byl někde na ulici.

Den Páně, neděle, je tu také k tomu, abychom se vzdělávali ve svatém náboženství. V mnoha zemích, kde se neučí náboženství ve škole, bývá v neděli v kostele vyučování katechismu neboli nedělní škola. Katolický chlapec nebo děvče by na katechismu neměli chybět nikdy. Čím lépe budeš své náboženství znát, tím více se je naučíš milovat a tím lépe je budeš moci obhájit proti těm, kdo se mu vysmívají.

Sváteční den máme světit i dobrými skutky. Takový skutek je na příklad učit jiné katechismu, tak jak to vidíme na obrázku: starší chlapec, než se jde v neděli pobavit s kamarády, svolá dohromady menší chlapce, kteří neznají dost dobře katechismus, a učí je náboženství.

Jiný dobrý skutek je navštěvovat nemocné. Slávek s Květuškou využívají nedělního prázdná, aby navštívili nemocného kamaráda Františka. Nejenže tím udělali radost nemocnému, nýbrž i sami cítí v srdci velkou radost a spokojenost. Vědí, že prožili neděli tak, jak si to přeje Pán Bůh a jak se sluší na pravé Boží děti.